

- 1 ای جزیره‌ها از من بشنوید! و ای طوایف از جای دور گوش دهید! خداوند مرا از رحم دعوت کرده و از احشای مادرم اسم مرا ذکر نموده است.
- 2 و دهان مرا مثل شمشیر تیز ساخته، مرا زیر سایه دست خود پنهان کرده است. و مرا تیر صیقلی ساخته در ترکش خود مخفی نموده است.
- 3 و مرا گفت: ای اسرائیل تو بنده من هستی که از تو خویشتن را تمجید نموده‌ام!
- 4 اما من گفتم که عبث زحمت کشیدم و قوّت خود را بی‌فایده و باطل صرف کردم؛ لیکن حقّ من با خداوند و اجرت من با خدای من می‌باشد.
- 5 و الاّ ن خداوند که مرا از رحم برای بندگی خویش سرشت تا یعقوب را نزد او بازآورم و تا اسرائیل نزد وی جمع شوند می‌گوید (و در نظر خداوند محترم هستم و خدای من قوّت من است)؛
- 6 پس می‌گوید: این چیز قلیلی است که بنده من بشوی تا اسباط یعقوب را برپا کنی و ناجیان اسرائیل را باز آوری. بلکه تو را نور امت‌ها خواهم گردانید و تا اقصای زمین نجات من خواهی بود.
- 7 خداوند که وّلی و قدّوس اسرائیل می‌باشد، به او که نزد مردم محقّر و نزد امت‌ها مکروه و بنده حاکمان است چنین می‌گوید: پادشاهان دیده برپا خواهند شد و سروران سجده خواهند نمود، به سبب خداوند که امین است و قدّوس اسرائیل که تو را برگزیده است.
- 8 خداوند چنین می‌گوید: در زمان رضامندی تو را اجابت نمودم و در روز نجات تو را اعانت کردم. و تو را حفظ نموده عهد قوم خواهم ساخت تا زمین را معمور سازی و نصیب‌های خراب شده را (به ایشان) تقسیم نمایم.
- 9 و به اسیران بگویی: بیرون روید و به آنانی که در ظلمتند خویشتن را ظاهر سازید. و ایشان در راهها خواهند چرید و مرتعهای ایشان بر همه صحراهای کوهی خواهد بود.
- 10 گرسنه و تشنه نخواهند بود و حرارت و آفتاب به ایشان ضرر نخواهد رسانید زیرا آنکه بر ایشان ترخّم دارد ایشان را هدایت خواهد کرد و نزد چشمه‌های آب ایشان را رهبری خواهد نمود.
- 11 و تمامی کوههای خود را طریق‌ها خواهم ساخت و راههای من بلند خواهد شد.
- 12 اینك بعضی از جای دور خواهند آمد و بعضی از شمال و از مغرب و بعضی از دیار سینیم.
- 13 ای آسمانها ترّئم کنید! و ای زمین وجد نما! و ای کوهها آواز شادمانی دهید! زیرا خداوند قوم خود را تسلّی می‌دهد و بر مظلومان خود ترخّم می‌فرماید.
- 14 اما صهیون می‌گوید: «یهوه مرا ترك نموده و خداوند مرا فراموش کرده است.»
- 15 آیا زن بچه شیر خواره خود را فراموش کرده بر پسر رحم خویش ترخّم ننماید؟ اینان فراموش می‌کنند اما من تو را فراموش نخواهم نمود.

16 اینک تو را بر کف دستهای خود نقش نمودم و حصارهایت دائماً در نظر من است.

17 پسران به تعجیل خواهند آمد و آنانی که تو را خراب و ویران کردند از تو بیرون خواهند رفت.

18 چشمان خود را به هر طرف بلند کرده، بین جمیع اینها جمع شده، نزد تو می‌آیند. خداوند می‌گوید به حیات خودم قسم که خود را به جمیع اینها مثل زیور ملّیس خواهی ساخت و مثل عروس خویشتن را به آنها خواهی آراست.

19 زیرا خرابه‌ها و ویرانه‌های تو و زمین تو که تباه شده بود، امّا الآن تو از کثرت ساکنان تنگ خواهی شد و هلاک کنندگان دور خواهند گردید.

20 پسران تو که بی‌اولاد می‌بودی، در سمع تو (به یکدیگر) خواهند گفت: این مکان برای من تنگ است، مرا جایی بده تا ساکن شوم.

21 و تو دردل خود خواهی گفت: کیست که اینها را برای من زاییده است و حال آنکه من بی‌اولاد و نازاد و جلای وطن و متروک می‌بودم. پس کیست که اینها را پرورش داد. اینک من به تنهایی ترك شده بودم پس اینها کجا بودند؟

22 خداوند یهوه چنین می‌گوید: اینک من دست خود را بسوی امّت‌ها دراز خواهم کرد و عَلم خویش را بسوی قوم‌ها خواهم برافراشت. و ایشان پسران را در آغوش خود خواهند آورد و دختران بر دوش ایشان برداشته خواهند شد.

23 و پادشاهان لاله‌ای تو و ملکه‌های ایشان دایه‌های تو خواهند بود و نزد تو رو به زمین افتاده، خاک پای تو را خواهند لیسید و تو خواهی دانست که من یهوه هستم و آنانی که منتظر من باشند، خجل نخواهند گردید.

24 آیا غنیمت از جبار گرفته شود یا اسیران از مرد قاهر رهانیده گردند.

25 زیرا خداوند چنین می‌گوید: اسیران نیز از جبار گرفته خواهند شد و غنیمت از دست ستم پیشه رهانیده خواهد گردید. زیرا که من با دشمنان تو مقاومت خواهم نمود و من پسران تو را نجات خواهم داد.

26 و به آنانی که بر تو ظلم نمایند گوشت خودشان را خواهم خورانید و به خون خود مثل شراب مست خواهند شد و تمامی بشر خواهند دانست که من یهوه نجات‌دهنده تو و ولی تو و قدیر یعقوب هستم.